

זוגות צעירים ילידי הארץ,

מה היא קבוצת צעירים ישראלים להחלטות כה קיצוניות, הגובלות ב־מרד בממשלת ישראל?

מדווחת כתבת "העולם הזה" אדה ברקת:

"בואי תראי בעצמך מה גרם לנו להחליט ככה", הזמין אותי זכריה חראל (29), צבר ממוצא תימני.

המקום הראשון אליו הוא לקח אותי היה הצריף של רפי (26) ורחל (24) אידן — זוג צעיר במדינת ישראל. זוג טיפוסי שאין לו אבא עשיר, ולא הכנסה גדולה. דלת הכניסה נפתחת לתוך דירה מיני־טורית — 20 מ"ר. הדירות מחולקות לשני חדרונים ומטבח, מסדרון צר ונוי חיות. הכל מיניאטורי: שתי מיטות סוכינות דבוקות זו לזו, דבוקות לקירות החדר הצר — ודלת.

כמו חיות

בכלוב

אין מקום בחדר אפילו לכיסא. כאן ישנים שלושת הילדים של רחל ורפי — דור שני בארץ.

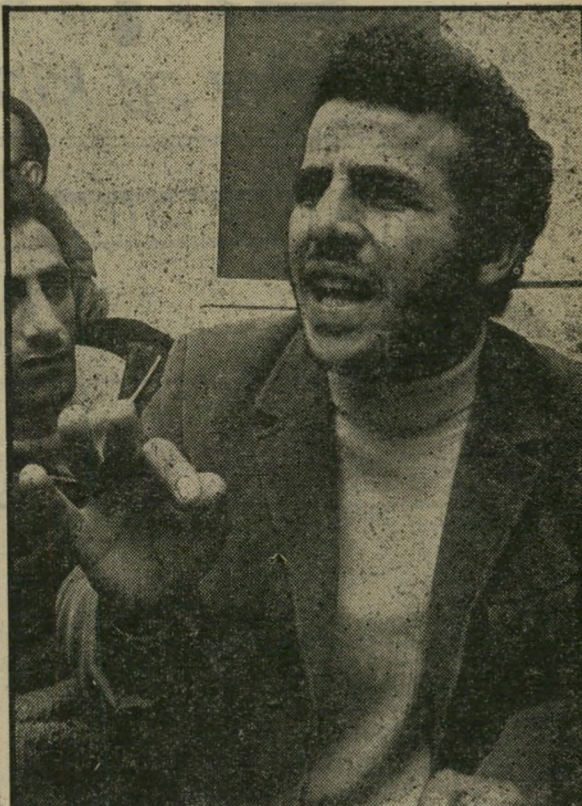
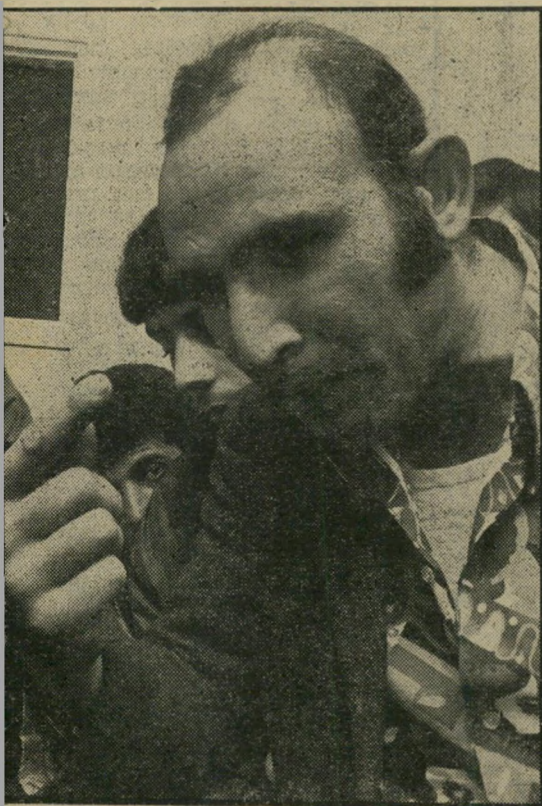
בחדר הסמוך — ארון בגדים ומיטת סוכנות צרה המשמשת את רפי ורחל. חדר זה אינו סגור, נפתח למטבח צר, ששולחן אוכל ושלושה כיסאות אינם מאפי שרים תנועה חופשית ליד הכיור. אומר רפי המזוקן: "כשהיינו זוג צעיר

הפנתרים יהיו חתולים

לענותנו!"

ההחלטות, שקיבלו המישים הצעירים והצעירות שהצטופפו בחדר הצר, היו המורות ביותר: בשלב ראשון ימלשו לבניין המור עצה המקומית, יישתקו את עבודתה, יתנגדו להוצאתם משם בכוח — עד כדי שפיכות דמים. בשלב שני, ישרוף כל איש את ביתו, ייוותר עם משפחתו תחת כיפת השמיים. במקביל, מרגע תחילת המאבק, יפסיקו כולם לשרת במילואים, ידאגו להוריד את הפרופיל הרפואי שלהם לב.כ.ת. ואם כל זה לא יעזור — ינקטו באלימות נלוויה: "ניהפך למושעים", ביטא הרצל כחלוני את דעת חבריו. "אני אשתמש בכל אלימות שחיא כדי להשיג את מטרותנו. יותר גרוע מעכשיו, בין כה לא יכול להיות לנו."

ערייה פנימית
"כשאנחנו מרביצים ילדים, אנחנו לא עווד רים לעלייה?" מקשה חנייה אזולאי, "אז למה לעולים מגיע, ולנו לא? מה יש, אנחנו לא בני־אדם?"

בעל הנם
זכריה חראל זכה בירושה, הצליח בעזרת נס זה לצאת מהמעברה, אך נשאר לצד חבריו הוותיקים שנותרו תקועים, עומד בראש מאבקם למען תנאי דיור אנושיים יותר לתושבי המעברה.

"נהיה פושעים!"
מוחיר תר צל כחלוני. "אם שום דבר לא יעזור, נפעיל אלימות. ככה לחיות — לא נשעיד! בשום אופן לא נשעיד!"